

LBRIS

We know
books

Nicoleta Crucieru

Gândul Peniței

© altfel de confesiune

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRUCIERU, NICOLETA

O altfel de confesiune / Nicoleta Crucieru

-Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-266-3

821.135.1

ISBN eBook ePUB 978-630-312-267-0

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2024, Nicoleta Crucieru

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.roEditura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

PREFAȚĂ 7

Declarație de dragoste 13

Scrie! 15

Poveste fără sfârșit 17

Și parcă, nu de mult... 21

Odă lor 23

Apa aceea 25

Mamă, te iubesc! 28

Mama 30

Un fel de scrisoare 32

Smarandei 35

Dor de-un tată 38

Balada tăcerii 41

Altă cale 43

Balada hainei mele 46

Dorurile 49

Stătea de vorbă Dumnezeu 51

Baladă tristă 53

Când... 55

Zbucium 57

Clopote de nuntă 59

Cântec fără nume 62

De la început 64

Într-o zi 65

Când nu mai vrei nimic 67

Moș Crăciun adevărat 69

Scrisoare lui Moș Crăciun 71

Rugăciunea unei copile 73

Lumi de gheață 76

Fii gata! 78

Îți vine... 81

Neînsuratul 83

Lacrimi de bărbat 86

Umbra unui gând 91

Riduri 93

Nu suflați în pădăie! 95

Balada resemnării 99

Lung refren 103

Urcușul 106

O altfel de confesiune 109

A trecut o viață 112

Balada unei despărțiri 114

Du-mă de aici! 116

Balada unor stări 118

Balada unui destin 121

Două, trei cuvinte 125

We know
books

Rugămintele 128

Noi, cei plecați 129

În lumea cu de toate 133

Iertare 135

Rândunica 137

Iubește-mă... 140

O scurtă. Durută. Iubire. 143

Iubire oarbă 145

Confesiune poetică 148

În noaptea asta 150

Poate 152

Penița 154

Lui 156

Durere 158

Umbre 161

Resemnare 163

Regăsire 165

Odă Limbii Române 167

Amintirile 168

Răspunsuri 170

Mi-e dor de Oameni 172

Uneori dor toate 174

Oglinda 175

Oamenii 177

Fericirea... 179

Momente 181

O mamă 182

Înghesuiala 184

Eu sunt... 186

Despre a fi și a înțelege 187

Acest Dumnezeu 190

Cu toții 192

Ghem de doruri 195

Întâlnim, vrem nu vrem, oameni 197

Despre imperfecțiune ... 199

Gânduri de an nou 201

Povață pentru mine însămi 202

Despre autor 205

We know
books

PREFAȚĂ

„A așterne pe hârtie versuri, dezvăluind fericirea și durerea vieții, e un adevărat har dumnezeiesc. Acest drept îl au oamenii pentru care munca e o descoperire, ploaia – o melodie, iar oamenii – povești care trebuie citite. A scrie versuri e o vocație dată unor oameni cu inima deschisă, ochi visători și suflet blând. Așa am cunoscut-o pe Nicoleta Crucieru. Am redescoperit-o prin și în poeziile sale. Nicoleta e o poezie în care dorul își caută nuanța potrivită a unui parfum franțuzesc.”

Cu respect, **Liuba Petrenco**
(Doctor, conferențiar universitar)

Declarație de dragoste

Ilincuță, te-am iubit. Cât o lume. Ca să știi.
Mi-am dorit s-avem un nume și vreo patru, cinci copii.
Dar te-ai strecurat în noapte pe la pieptul altcuiva,
Că n-ai vrut să fii cu mine. Și n-ai vrut să fii a mea.

Tu ți-ai scris cu el destinul. În alt sat. Pe undeva,
Unde gândul meu și dorul sufereau în umbra ta.
Îmi știai din mers iubirea, toate gândurile mele...
Tu le-ai dezlegat la vale ca pe-o salbă de mărgele.

Iar când m-ai chemat la nuntă, ca pe-un musafir vioi,
Numai eu simțeam tăcerea și distanța dintre noi.
Tu râdeai. O primăvară erai toată în ziua aceea.
Eu înăbușeam din noduri și striveam așa scânteia.

Ți-aș fi dat din mine tot. Și pe mine m-aș fi dat.
Doar ca să te știi femeie. Doar ca să mă știi bărbat.
Viața mi-a adus în cale un alt suflet de iubit.
Am ajuns s-avem o casă. Am luat tot de la început.

LIBRIS We know books
Și copii avem. Vreo patru. Care-mi seamănă și mie.
Nu mai știu nimic de tine. Dorul meu e-o nebunie.
Dar îl pun în cutiuță, în sertare, unde-mi vine.
Parcă e-un blestem, pe viață, să nu pot scăpa de tine.

Poate că sunt omu-acela care-n drumul amărât
Va iubi numai o dată. O femeie. Doar atât.
Anii leagă și dezleagă sentimente și trăiri.
Uneori mă scol în flăcări scuturat de amintiri.

*Tu n-ai vrut să fii cu mine. Și n-ai vrut să fii a mea.
Căci te-ai strecurat, în noapte, pe la pieptul altcuiva.
Mi-am dorit s-avem un nume și vreo patru, cinci copii.
Ilincuță, te-am iubit. Cât o lume. Ca să știi.*

Scrie!

Fă-mi doar un ceai. De mentă. Nu mă întreba prea multe.
Să-mi lași aproape pieptul, să-l simt ca pe un scut.
Aș vrea să-mi pară totul o lungă poezie
În care versul nostru e abia la început.

Tu, rimă ordonată a unui vers nescris,
Metaforele tale-s cu atâta stângăcie,
Iar mie mi se pare că ești perfecțiunea
Și singurul motiv din astă nebunie.

Azi vreau să-ți las penița s-o miști doar după voie
Și poate că, din umbră, te voi privi curat
Că știi să pui și puncte, și virgule să pui,
Gramatică și sens. Cuprinse de-un bărbat.

Iar tu să nu te saturi să rotunjești cuvinte,
Iar eu să nu mă satur să te privesc creând,
În felul tău, catrene sau chiar poeme întregi,
Punându-ți iscusința în fiecare rând.

În versul nostru care e-abia la început,

Aș vrea să-mi pară totul o lungă poezie.

Să-mi lași aproape pieptul, să-l simt ca pe un scut.

Fă-mi doar un ceai. De mentă. Și o să tac. Tu, scrie!

Poveste fără sfârșit

Florica mea cu ochi albaștri

Pe care zburdă primăveri,

Eu nu am mai găsit femeie

La fel ca tine nicăieri...

Iar într-o noapte, prins în somnul

Adânc și zbuciumat de-o stea,

Mi te-ai ivit în fața-mi pală

În rochie de catifea.

M-am ridicat să te ating,

Să te privesc neconținut,

În timp ce se zbătea nebună

Iubirea mea fără sfârșit.

Mi-ai râs cu atâta gingășie,

Că m-am topit, un sloi de gheață

Ce întâlnește câte-o rază

În fiecare dimineață.

Un tremur m-a luat de umeri
Și m-a cuprins cam peste tot.
Am căutat printre sertare
Un leac măcar, un antidot.

Dar m-am trezit atunci de-un plâns,
Era un plâns timid, de pui,
Atunci am înțeles că puiul e fiul meu,
Sunt tatăl lui.

Că lângă mine este mama
Ce l-a născut, ce mă iubește,
Iar eu, prin vise, te mai caut
Iubindu-te în gând, orbește.

M-ar blestema și legea vieții
Că nu-s cu gândurile-aici,
Că sunt bolnav numai de tine
Și-mi pare că mereu mă strigi.

Te rog să-mi vii, măcar în vis,
Și să mă vindeci până la moarte
De ochii tăi, de gura ta,
De pielea ta și chiar de șoapte.

Să tai deodată, fără milă,
Din firul care mă mai ține
Legat de cerul tău albastru.
Dezleagă-mă! Pe veci! De tine!

Pe drumurile noastre toate
În ani s-au îndesit păduri,
În timp ce noi părem din piatră
Ruptă din stânci, niște sculpturi.

Ne-am modelat de la distanță,
Ne măcinăm, mișcând mereu
C-avem și noi pe lume pace,
C-avem și noi un Dumnezeu.

Dar adevărul pișcă tare
De carnea noastră tremurândă,
Ce poartă-n ea iubire multă,
Iar ea nu știe să se-ascundă.

Povestea mea neterminată
Mă urmărește, e-un păcat
Că te-am lăsat să plângi în pernă,
Mergând atunci la însurat.

De m-ar fi vrut părinții tăi,
Am fi umplut de Rai Pământul
Și n-aș fi încălcat vreodată,
Atât de dureros, cuvântul.

Acum, că ne-am dus fiecare
Pe calea lui, pe undeva...
Promite-mi că n-o să mă cauți,
Promit să nu te pot afla.

*În zori, își soarbe pruncul lacom
Din pieptul mamei fir de viață.
În timp ce eu îți cer „Adio!”
În fiecare dimineață.*

Și parcă, nu de mult...

Salcâmi au umplut ograda de un miros îmbătător
Moș Nicanor, prea dus pe gânduri, își răscolește înc-un dor.
Iar dorul vine până-n ochi și se transformă în mărgele
Pe fața lui arsă de soare curg neoprite zeci de stele.

Nu-i nicio mână să le-atingă ori să le-oprească într-un fel
După atâția ani. Și viață. E în ogradă. Singurel.
Și parcă, nu de mult, ograda părea că-i val de clopoței,
Și parcă, nu de mult, Catinca ofta adânc din pieptul ei.

Și parcă, nu de mult, trecea cu ața printr-o mămăligă
Ca să împartă tuturor. Și fiecăruia s-ajungă.
Și parcă, nu de mult, copiii s-au îndreptat pe drumul lor,
Și parcă, nu de mult, hrăneau în inimă câte un dor.

Și parcă, nu de mult, Ilinca le aducea prima nepoată,
Și parcă, nu de mult, Catinca ieșea definitiv pe poartă.
O boală crudă și nedreaptă a secerat-o ani la rând,
Nici n-a prea reușit să lase copiilor câte un gând.